

Ana Trofin, Sebastian Papaiani, Mihai Stan, Constantin Cojocaru și Jorj Voicu

sa este, pînă la urmă, răsplătită (așa cum știm că biruie credința în adevăr). Dar, cum spunea Sușkin, „rîul e mult mai organizat decît binele”: înfringerea lui costă enorm și morala piesei ne arată că numai neabdicînd de la demnitatea condiției umane poți fi învingător...

Realizat de către regizorul Alexandru Tocilescu, spectacolul găulestem curge lăra poticniri, stîrnind adevărate cascade de rîs, punînd în valoare aproape toate calitățile piesei. Tocilescu știe să facă și face comedie, chiar fără ajutorul coregrafului și al compozitorului: o comedie de calitate, de bun-gust, de haz egal. Poate că în final el n-a găsit soluția cea mai bună (transformarea sacoului în obiect al unor acte de violență fizică); de asemenea, pare că nu întotdeauna profunzimea unor replici reușea să străbată dincolo de stratul facil-comic. Nici soluția scenografică nu avea aici, întotdeauna, funcționalitate (cortinele pictate). Dar, în ansamblu, spectacolul nu e mai prejos de text; ceea ce înseamnă foarte mult.

Actori-cește, reprezentarea are cîteva virfuri. Mă gîndesc, în primul rînd, la Sebastian Papaiani și la Mihail Stan. Primul, într-un gen de rol cu care nu s-a întîlnit prea des, a avut tîria să renunțe la irezistibilele lui gaguri, pentru a scormoni în stratul de gravitate al conștiinței eroului său; a realizat excelent tenacitatea lui, epuizanta luptă pentru adevăr, pentru afirmarea frumuseții umane. Alături de el, Mihail Stan reușește o multiplă compoziție în dificilul rol al Funcionarului — demon ubicuu, carierist periculos, oportunist depersonalizat, executant orb, dar

drastic, inchi-zitor modern. Preluînd diferite identități, compunînd temperamente și fizionomii deosebite, Mihail Stan, într-una dintre cele mai bune creații ale carierei sale, a știut să ne conducă spre o poziție morală lipsită de echivoc față de acest gen de dăunător vertebrat.

Lor li s-au alăturat, prin realizări actoricești de dimensiuni variate, Paul Ioachim, Jorj Voicu, Constantin Cojocaru, Ana Trofin, Maria Pătrașcu, Ion Chițoiu, Simion Negrilă, Sebastian Radovici, Ileana Codarcea.

Bogdan Ulmu

Carnet I. A. T. C.

EGOR BULÎCIOV ȘI ALȚII de Maxim Gorki

Unul dintre meritele importante ale Studioului I.A.T.C. este politica sa repertorială. Am putut vedea, în acest an, *A treia țapă* de Marin Sorescu (în premieră absolută!), *Vedere de pe pod* de Arthur Miller și, recent, *Egor Buliciov și alții* de Maxim Gorki.

Răzvan Ionescu și Adriana Trandafir

Pentru studenții-actori, întâlnirea cu un text de Gorki constituie o probă serioasă, pe care, însă, spectacolul condus de Laurențiu Azi-mioară o trece, în cea mai mare parte, cu succes. Viziunea regizorală (poate, și din ra-țiuni de ordin pedagogic) a acordat o atenție deosebită tuturor personajelor, chiar și celor episodice: de după fiecare ușă cineva ascultă, din fiecare colț, cineva privește, croii picsei trec mereu prin scenă, sînt mereu prezenți.

Această neîncrețită — deși uneori disimu-
lată — agitație reușește să creeze starea pro-
pria piesei lui Gorki: o ostilă neîncredere
reciprocă, ce apasă asupra omenilor și a în-
tîmplărilor. Pe această atmosferă, bine gin-
dită regizoral, se insistă însă excesiv, pe
alocuri pînă la demonstrativism. Reliefarea
scenică spre care tind multe dintre persona-
jele din planul doi, meritorie, în intenție,
păcătuiește prin rezolvare inconsistentă. Gi-
nerele lui Buliciov, de exemplu, este martor
neștiut la majoritatea discuțiilor, ceea ce su-
gerează că este profund implicat în acțiune;
ideea nu se materializează, însă, interpretul
(Mircea Dascalu) rămîne o prezentă neutră.
Expresia vag distantă, vag interesată, pe care
o afișează în permanență studentul-actor, nu
descoperă trăsături noi personajului.

În legătură cu interpretarea, se impune o
remarcă generală, ce poate părea, la prima
vedere, paradoxală. Studenții-actori evident
dotați, care își acoperă în mare măsură ro-
lurile, păcătuiesc nu prin stîngăcii „inerente
începutului”, cum ne-am obișnuit a le numi,
ci prin rapida și nedorita adoptare a unor
clieșe. În fond, s-ar putea ca această re-
marcă să nu conțină nici un paradox: ac-
cesul la formă, la gest, e mai puțin dificil
decît cel la esențe. Cu acest arndament, și-
nem să reliefăm, totuși, efortul artistic al lui
Cristian Irimia (un Buliciov complex, tem-
perament vulcanic, cu piscuri și abisuri su-
fletești) și al Adrianei Trandafir (sensibilă,
cu autenticitate a trăirii artistice, deși tentată,
uneori, de gestul exterior). Se cuvin, de
asemenea, numiți Mircea Bodolan (cu simț
al nuanței și o anume știință a echilibrului),
precum și Romanița Cheorpec (pentru discre-
ție și prospețimea mijloacelor). Corect, dar
unilateral, personajul creat de Vivian Alivi-
zache; cam strident, apăsînd excesiv pe
pedala comicului de un gust incert, rolurile
realizate de Virginia Mirea și Marioara Ste-
rian.

Cristina Dumitrescu

TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

POEZIE, MUZICĂ, DANS

Am văzut, la Sala Mică a
Naționalului, un spectacol in-
titulat *Poezie, muzică, dans*.
Titlul sobru și oarecum ne-
utru, putea, la urma urme-
lor, să justifice un simplu
colaj de show-uri: al actriței
Teatrului Național Adela
Mărculescu, al tinerei dansa-

toare Raluca Ineגיע, al mu-
zicianului Gioni Răducanu și
al dansatoarei Miriam Rădu-
canu.

S-a întîmplat însă altfel;
în fața spectatorilor se năș-
tea o sinteză a artelor, în
care rigoarea își subordona
fantezia, expresia plastică a
corpului omenesc, devenită
artă, se împletea cu textul
poetic, pe fundalul sonor,
cînd șoptit, cînd strigat, al
uimitorului contrabas. Am
crezut a desluși etapele ideii
poetice a spectacolului: tră-
ire colectivă a sentimentu-
lui patriotic; ca un inter-
ludiu, elementul ludic, al
nașterii ritmurilor și al exu-

beranței. Întregul e o me-
ditație cu titlul posibil „Onul
modern în fața destinului
său”. Eterogenia diletantă,
capcană a spectacolelor de
acest gen, a fost ocolită.

Fericită alegere a textelor
de poezie românească con-
temporană, premisă a reușitei,
a înmănușește verbul pa-
tetic al lui Emil Botta, Geo
Bogza și Eugen Jbeleanu,
umorul Ninei Cassian, suava
profunzime a Anei Blandiana
și patosul lui Nichita Stă-
nescu. Adela Mărculescu, pre-
zență statuară, în veșminte
largi, negre și albe, a trecut
de la strigătul de durere la
confesiunea șoptită a iubirii